

der prægede hele hans Væsen. Naar hun nu var kommen til at rødme over det stærke Indtryk, det gjorde paa hende at høre om hans lille Datters Sygdom, var det, fordi hun i dette Øjeblik med Undseelse følte, at hun allerede halvvejs betragtede sig som hans Børns Moder.

At hun ikke elskede ham saaledes, som hun i sin Ungdom havde elsket andre, vidste hun godt; men derover gjorde hun sig ingen Skrupler. Under Indflydelse af den stigende Uhygge, som Livet og Menneskene — og ikke mindst Mændene — indgød hende, foretrak hun den tillidsfulde Tryghed, hun følte ved hans Side, for den store Liden-skabs fortærende Feber. Hun sagde til sig selv, at var han ikke det stolte og frygtløse Sandhedsvidne, som hun i sine overmodige Ungdomsdrømme havde forbeholdt Pladsen ved sit hvide Bryst, saa var han dog en Mand med en alvorlig Overbevisning; og var han ikke længer helt ung, saa skæmmedes han til Gengæld heller ikke af den Ufærdighed og den forlorne Mandighed, der saa ofte gjorde unge Mænd saa usmagelige. Og saa var der endelig en saadan ren og god Lugt ved ham, hvad der betød uendelig meget for hende, der ikke kunde sidde bare to Minutter overfor et Menneske uden at modtage et bestemt Lugt-Indtryk af Vedkommende og lang Tid efter til sin store Plage bevare det i Erindringen, saa det undertiden forfulgte hende som en ulidelig Hallu-